

Familierechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), 14 mei 2018
16/2470/B

Huwelijk – schijnhuwelijk – erkenning – artikel 27 WIPR – artikel 21 WIPR – openbare orde – artikel 146bis oud BW

Mariage – mariage simulé – reconnaissance – article 27 CODIP – article 21 CODIP – ordre public – article 146bis C.civ.

In zake: A.R.V. Nr. 16/2470/B

Gezien voorgaand verzoekschrift op 27 juli 2016 aangeboden door meester R. Aktepe, advocaat, kantoor houdende te 2000 Antwerpen, Amerikalei 95, voor en namens:

1. **C. A.,**
geboren te (Marokko) op en wonende te Antwerpen,
2. **H. H.,**
Geboren te (Marokko) op en verblijvende te Marokko,
keuze van woonst bij raadsman meester R. Aktepe, kantoorhoudende te 2000 Antwerpen, Amerikalei 95.

1. Procedure

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- het verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 27 juli 2016,
- het schriftelijk advies van E. De Bock, Procureur des Konings dd. 21 februari 2018,
- de neergelegde besluiten en stukken.

Ter zitting van 23 april 2018 werden eisende partijen bij monde van hun raadsman gehoord. H. De Vrij, substituut procureur des konings verleende mondeling advies, waarop niet werd gerepliceerd.

De wet op het taalgebruik in gerechtszaken werd nageleefd.

2. Verzoek

Het verzoekschrift beoogt de erkenning van het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers te Nador (Marokko) op 26 maart 2013.

De ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Antwerpen heeft op 12 juni 2014 geweigerd dit huwelijk te erkennen. Ook Dienst Vreemdelingenzaken besloot op 31 juli 2014 om het huwelijk van verzoekers niet te erkennen.

Verzoekers hebben bij toepassing van artikelen 23 WIPR beroep ingesteld tegen deze beslissing.

3. Beoordeling

3.1 *Met betrekking tot de voor te leggen stukken*

Overeenkomstig artikel 24 juncto artikel 27 WIPR moet de partij die een beroep doet op de erkenning van een buitenlandse authentieke akte, of de uitvoerbaarverklaring ervan vordert, een uitgifte van deze authentieke akte voorleggen, die volgens het recht waar zij is geweest, voldoet aan de voorwaarden nodig voor de echtheid ervan.

Artikel 30 §1 WIPR bepaalt dat een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift te worden voorgelegd.

In het stukkenbundel wordt een gelegaliseerde vertaling in het Nederlands van een gelegaliseerde kopie van de in Marokko opgestelde huwelijksakte neergelegd, zodat aan voormelde wettelijke bepalingen voldaan werd.

3.2 *Ten gronde*

Ingevolge artikel 27 §1 WIPR wordt een buitenlandse akte - waaronder een buitenlandse akte van burgerlijke stand - in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met art. 21 (de openbare orde-exceptie) en art. 18 (wetsontduiking) WIPR.

Volgens artikel 18 WIPR, dat betrekking heeft op de wetsontduiking, wordt voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken - zoals in alle aangelegenheden betreffende het personeel statuut - geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 21 WIPR bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen recht geweigerd wordt, voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wat de huwelijkstoestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 (B.S. 1 juli 1999) een artikel 146bis in het Belgisch Burgerlijk Wetboek ingevoegd, dat een materiële IPR- norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit en geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van en verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde en huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is en verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt en schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art. 21 WIPR.

Het verkrijgen van en verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat evenwel op zichzelf niet om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk. Uit een geheel van omstandigheden moet ook blijken dat minstens één van de echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De geldigheid als plechtige overeenkomst van een reeds afgesloten huwelijk dient te worden beoordeeld op het tijdstip van de huwelijksafsluiting.

Het behoort aan de weigerende instantie om haar argumenten, dat verzoekers zich schuldig zouden hebben gemaakt aan wetsontduiking of dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van en verblijfsrechtelijk voordeel, met objectieve gegevens te staven.

In deze zaak is de rechtbank van oordeel dat er thans onvoldoende elementen zijn om de erkenning van het huwelijk te weigeren, zodat het verzoek kan ingewilligd worden.

Alhoewel er een aantal elementen zijn die kunnen wijzen op een schijnhuwelijk, volstaan de voorgebrachte gegevens naar het oordeel van de rechtbank niet om er met zekerheid te kunnen uit afleiden dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van en verblijfsrechtelijk voordeel.

Verzoekers brengen immers tal van stukken bij waaruit de waarachtigheid van hun relatie en de oprechtheid van hun intenties blijken.

Vooreerst staat vast dat zij effectief een huwelijksfeest gegeven hebben. Er zijn op deze foto's tal van gasten te zien en ook de rituelen die bij een traditioneel huwelijksfeest horen werden gefotografeerd. De foto's zijn ook overduidelijk in een huis genomen in niet in een fotostudio en zijn niet allemaal geposeerd.

Verder blijkt dat er zeer vele contacten zijn tussen partijen. Uit het paspoort van A. C. blijkt dat hij zeer veel naar Marokko reist. Aangezien zijn beide ouders overleden zijn, hij beperkt is in zijn financiële middelen en zijn vakantiedagen, acht de rechtbank het weinig waarschijnlijk dat hij al die moeite zou doen om zo vaak in Marokko te verblijven als dit niet was om bij zijn echtgenote te kunnen zijn. Verzoekende partijen brengen ook foto's bij van A. C. met zijn kinderen, foto's die evenmin allemaal geposeerd zijn en waarvan sommigen althans duidelijk spontaan in dagdagelijkse omstandigheden genomen zijn. Er worden ook bewijzen bijgebracht van vele contacten tussen verzoekende partijen via sociale media.

Uit het verhoor van partijen blijkt overigens ook dat ze elkaar ook al op dat moment vrij goed kenden. De dingen die ze niet van elkaar weten, acht de rechtbank niet van aard om te twijfelen aan de oprechtheid van hun relatie.

A. C. onderhoudt zijn echtgenote en intussen zijn kinderen, zoals blijkt uit de maandelijkse stortingen.

Verder verblijft H. H. al sinds haar huwelijk bij de familie van A. C.. Indien het haar enkel om papieren te doen zou zijn en zij geen oprechte intenties zou hebben, zou ze wellicht niet de moeite doen om bij de familie van haar echtgenoot in te trekken, zoals de traditie dit voorschrijft. Zij zou ervoor kunnen kiezen om in afwachting van haar vertrek naar België bij haar familie te blijven of om alleen te gaan wonen, zodat ze toch meer vrijheid zou hebben om haar eigen leven te leiden.

Tenslotte heeft A. C. al een keer meegemaakt dat hij gebruikt werd door een vrouw die enkel met hem getrouwd is voor de papieren. Hij zegt dit tijdig opgemerkt te hebben, zodat hij de relatie verbroken heeft voordat zij naar België is gekomen. Hieruit kan worden afgeleid dat hij alleszins de oprechte intentie heeft om en duurzame levensgemeenschap te stichten. Bovendien mag ervan uitgegaan worden dat hij bijzonder alert is voor vrouwen die zijn gevoelens zouden misbruiken om aan papieren te raken.

Rekening houdend met het geheel van de dossiergegevens, waaronder de door verzoekers voorgelegde stukken, staat niet met voldoende zekerheid vast dat verzoekers ten tijde van de huwelijksluiting louter verblijfsrechtelijke voordelen beoogden te bekomen voor verzoekster en geen duurzame levensgemeenschap voor ogen hadden.

Bijgevolg acht de rechtbank het verzoek tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte gegrond.

4. Beslissing

De rechtbank stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd en verwerpt verdere en strijdige middelen.

Het verzoek wordt ontvankelijk en gegrond in de volgende mate: De rechtbank zegt voor recht dat elke Belgische overheid het huwelijk van verzoekers, afgesloten te Nador (Marokko) op 26 maart 2013, dient te erkennen, inzonderheid de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Antwerpen.

Het meer of anders gevorderde wordt afgewezen.

De kosten worden ten laste van verzoekers gelegd.

Dit vonnis werd uitgesproken op veertien mei tweeduizend achttien in raadkamer van de Kamer AF1, die samengesteld was uit:

A. Wynants, rechter,

H. De Vrij, substituut procurer des Konings,

A. Rasschaert, griffier.